

Міністерство освіти і науки України
Кіровоградська льотна академія
Національного авіаційного університету

**Матеріали
III Міжнародної
науково-практичної
конференції**

*«Управління високошвидкісними рухомими
об'єктами та професійна підготовка операторів
складних систем»*

Кіровоград, 2014

Матеріали III Міжнародної науково-практичної конференції «Управління високошвидкісними рухомими об'єктами та професійна підготовка операторів складних систем» 27-28 листопада 2014 року, Кіровоград. – Вид-во КЛА НАУ, 2014, – 324 с.

Організаційний комітет:

Голова:

Неділько С.М. – начальник Кіровоградської льотної академії Національного авіаційного університету, д.т.н., професор.

Заступники голови:

Обідін Д.М. – заступник начальника Кіровоградської льотної академії Національного авіаційного університету з навчальної та наукової роботи, д.т.н., професор;

Неділько В.М. – директор Науково-виробничого інституту аеронавігації Кіровоградської льотної академії Національного авіаційного університету, к.т.н., доцент;

Сидоров М.В. – завідувач наукового відділу Кіровоградської льотної академії Національного авіаційного університету, к.пед.н., с.н.с.

Відповідальний секретар:

Козловська О.А. – с.н.с. наукового відділу Кіровоградської льотної академії Національного авіаційного університету.

Члени оргкомітету:

Антонов П.Ц. – декан факультету автоматики і обчислювальної техніки Технічного університету Варна (Болгарія), к.т.н., доцент;

Баранов Г.Л. – заступник директора Центрального науково-дослідного інституту навігації та управління (м.Київ), д.т.н., професор;

Барабаш О.В. – завідувач кафедри вищої математики Державного університету телекомунікацій (м.Київ), д.т.н., професор;

Гецов П.С. – директор Інституту космічних досліджень та технологій Болгарської академії наук, (м.Софія), д.т.н., професор;

Залевський А.В. – декан факультету менеджменту Кіровоградської льотної академії Національного авіаційного університету, к.т.н., доцент;

Калкаманов С.А. – професор кафедри електричного транспорту Харківського національного університету міського господарства ім. О.М. Бекетова, д.т.н., професор;

Кіліан М. – завідувач кафедри розвитку та будівництва Університету прикладних наук Вайєнштефан-Трієздорф (Німеччина), доктор інженерних наук, професор;

Кушнір О.О. – помічник начальника академії з громадських зв'язків, к.пед.н.;

Макєєва Т.І. – професор кафедри безпека життєдіяльності Санкт-Петербурзького державного університету цивільної авіації, к.т.н., доцент;

Маклаков Г.Ю. – професор кафедри інформаційних технологій Кіровоградської льотної академії Національного авіаційного університету, д.т.н., професор;

Москвичов В.В. – перший заступник начальника Кіровоградської льотної академії Національного авіаційного університету, к.т.н.;

Невиніцин А.М. – декан факультету обслуговування повітряного руху Кіровоградської льотної академії Національного авіаційного університету, к.т.н., доцент;

Сметанська І. – завідувач кафедри комп'ютерних систем Університету прикладних наук Вайєнштефан-Трієздорф (Німеччина), доктор інженерних наук, професор;

Українець Є.О. – професор кафедри конструкції та міцності ЛА та двигунів Харківського університету повітряних сил ім. І.Кожедуба, д.т.н., с.н.с.;

Хращевський Р.В. – завідувач кафедри аеронавігації Кіровоградської льотної академії Національного авіаційного університету, д.т.н., професор;

Шульгін В.А. – декан факультету льотної експлуатації Кіровоградської льотної академії Національного авіаційного університету, к.т.н., доцент.

За достовірність та науковий зміст викладеного матеріалу відповідають автори.

К.В. Суркова, Х.І. Миго Аналіз професійних програм планування та контролю за виконанням польотів	111
А.В. Козак Модель предоставления знаний для прогнозирования сценариев развития авиационных происшествий.....	113
О.В. Артеменко, Ю.С. Никитина Разработка автоматизированной обучающей системы по теме «Документы ICAO».....	115
А.В. Полищук Применение методов исследования стресса в авиации	117
Н.И. Пивень, Е.А. Редозубова, Я.О. Фурдуй От оценки профессионально важных качеств к диагностике психических состояний абитуриентов.....	120
Ю.В. Сікірда Організація виробничої та переддипломної практик менеджерів міжнародних авіаційних перевезень та міжнародного авіаційного туризму	123
К.Ю. Сурков Порядок определения факторов сложности управления воздушным движением.....	126
М.І. Півень Автодидактичні навички як компонент психолого-педагогічної компетентності курсантів	128
А.В. Ищенко, В.Н. Подкопайло, Н.И. Пивень, А.А. Редозубов Физическая работоспособность абитуриента как структурная единица профессионально-психологического отбора будущих авиационных спасателей.....	131
А.Н. Невиницын, И.О. Чебан Полет в режиме постоянного снижения.....	136
Л.М. Промоскаль Развитие качества силы как целостный процесс формирования психофизиологической надежности курсантов-пилотов.....	137
Л.Д. Свиріпа Шляхи обґрунтування цільової моделі системи фізичної підготовки майбутніх авіаційних спеціалістів	139
С.М. Таран Педагогічні умови ефективної професійної підготовки авіаспеціалістів засобами фізичної культури	142
Т.С. Плачинда Самоконтроль в процесі професійної підготовки авіаційних фахівців.....	144
І.З. Скловський, О.І. Скловська Проблема культурної адаптації в процесі професійної підготовки операторів складних систем	146
В.І. Аксьонова Методологічні засади міжкультурної комунікації у процесі професійної підготовки операторів складних систем.....	148
В.І. Аксьонова Проблеми міжкультурної комунікації в процесі професійної підготовки операторів складних систем в умовах культурної глобалізації (в контексті когнітивної лінгвістики).....	150
В.Г. Воронаєва Творчість як біполярний компонент самовдосконалення особистості у системі професійної підготовки операторів складних систем	152
В.Г. Воронаєва Толерантність як світоглядне кредо ціннісних орієнтацій та складова формування політичної свідомості особистості у системі професійної підготовки операторів складних систем.....	154

Методологічні засади міжкультурної комунікації у процесі професійної підготовки операторів складних систем

Становлення і бурхливий розвиток теорії міжкультурної комунікації є закономірним процесом, зумовленим цілим рядом причин, зокрема: об'єктивно-цивілізаційними факторами (розвиток матеріальної цивілізації), суб'єктивно-цивілізаційними факторами (перегляд відношення до «чужого» і «чужих»), а також об'єктивно-науковими факторами (виникнення теорії комунікації). Комунікація являє собою різновид інтенціонального (свідомого) повідомлення інформації, за допомогою спеціально створених семіотичних заходів (кодів), направлених на формування суспільства як єдиного соціального організму [1, 186 с.]. Міжкультурною являється комунікація між носіями різних культур, які стали інтенсивно посилюватися у період культурної глобалізації., що потребує визначення методологічних засад міжкультурної комунікації як складного соціального феномена.

Методологія – це методи і процедури, що використовуються дослідниками, чи загальний тип дослідницької практики. В найбільш широкому смислі слова методологія включає в себе методи дослідження, поняття і фундаментальні аналітичні структури міжкультурної комунікації як нового наукового напрямку. Використання терміну «методологія» в цьому значенні може підіймати більш складні питання, що стосуються природи знання і реальності і нашої здатності пізнавати світ та всі його явища, включаючи соціальні, економічні, культурні тощо [2, 284 с.]. Методологія аналізу міжкультурної комунікації – це шлях і система принципів і засобів побудови теорій міжкомунікаційного спілкування, різних рівнів систематизації знання з міжкультурної комунікації, а також емпіричних досліджень на рівні конкретного (соціально-філософського) аналізу. Як науковий напрямок, котрий має інтегральний, комплексний характер, міжкультурна комунікація використовує практично всі методи соціально-гуманітарних наук – філософські, загальнонаукові, спеціальні. Сучасна парадигма міжкультурної комунікації використовує різні філософські методи, які забезпечують єдність гносеологічного, соціально-філософського, загальнонаукового аналізу соціальних явищ і процесів. Такий підхід забезпечує подолання як логічного емпіризму, так і вульгарного соціологізму, сприяє розумінню міжкультурної комунікації не тільки як науково-соціального знання, але й як активності, креативності як кожної особистості, так і всієї нації [3, 162 с.].

В методології аналізу міжкультурної комунікації слід розрізнити поняття об'єкта дослідження, під яким прийнято розуміти той фрагмент оточуючої дійсності, предметного, культурного світу чи області ідей, духовного життя, який цікавий досліднику не сам по собі, а як носій властивостей, ще нерозкритих, непізнаних суперечностей. Іншими словами, дослідження об'єкта (носія) міжкультурної комунікації необхідний для того, щоб у конкретному явищі чи в окресленому просторі об'єкта мати можливість виділити для спеціального дослідження сукупність конкретних властивостей, що безпосередньо цікавлять вченого, носієм яких і є встановлений об'єкт. Поняття «об'єкт дослідження (пізнання)» слід визначити наступним чином: Об'єкт пізнання – це сукупність якісно визначених явищ і процесів реальності комунікативного процесу, які істотно відрізняються по своїй внутрішній природі, основним рисам і законам функціонування і розвитку від інших об'єктів цієї реальності. Таке визначення вказує на відособленість об'єкта у відношенні з іншими, не виясненими дослідженням, станами та явищами. Явища, які викликають безпосередній інтерес вченого, в методології дослідження міжкультурної комунікації визначаються як предмет дослідження, а матеріал, у який вписаний предмет дослідження, прийнято називати «об'єктом», тобто носієм досліджуваних властивостей і процесів.

Міжкультурна комунікація, як було відзначено вище, може являтися як об'єктом, так і предметом дослідження: у першому випадку роль міжкультурної комунікації зводиться до ролі носія тих властивостей, які складають предмет інтересу різних наук – історії і соціології, філософії і політології, психології, досліджуючи діалектику традицій і новаторства, як відмічає В.І. Воловик [4, С. 78]. У даному випадку поняття «міжкультурна комунікація» в системі понятійного апарату названих вище наук набуває іншого, нового смислу, який відповідає інтересам кожної із названих наук. Міжкультурна комунікація у сполученні з предметом будь-якої із виокремлених нами наукових дисциплін є лише зовнішньою умовою для виокремлення тих чи інших історичних, соціологічних та інших закономірностей. У цьому випадку, використовуючи поняття міжкультурної комунікації у ході розробки власне предмета, називають саме виділені історичні факти, соціальні інтереси, етнічні та культурні особливості, традиції і звичаї та інші предметні сфери кожної із сфер цього складного явища. Міжкультурна комунікація як явище, що суміжне із всіма процесами життєтворчості людини, в тій чи іншій мірі стикається із предметною сферою будь-якої гуманітарної дисципліни – семіотики, лінгвістики, чи навіть управлінської дисципліни. Проте саме по собі таке суміщення не характеризує міжкультурну комунікацію повністю, а лише зачіпає певну кількість її відмінних властивостей. У зв'язку з цим кожна із гуманітарних чи інших соціально-економічних чи навіть управлінських дисциплін об'являє одним із своїх об'єктів дослідження комунікацію як соціальний феномен. Проте обмеженість контакту (зіткнення) не дає гуманітарним наукам можливість зрозуміти і побачити комунікацію як цілісність; уявлення про неї складається в межах кожної із них виключно по результатам прямого зіткнення з тією групою властивостей комунікації, які були виявлені у цьому випадку в контексті філософії історії [5, С.112].

Міжкультурна комунікація сприймається різними суспільно-гуманітарними науками як зовнішнє, що йде зі сторони втручання в протікання історичного процесу і сферу історії, в процес формування і функціонування соціальних зв'язків, в стан і розвиток етнічних утворень, впливаючи на динаміку трансформаційних процесів. Разом з тим міжкультурна комунікація як об'єкт може виступати і безпосередньо в самому адекватному смислі, коли в межах того чи іншого явища, яке може атрибутуватися як соціальне явище, досліджується не весь об'єкт, а лише та його частина.

Поскілки практично пізнання на будь-якому історичному етапі свого розвитку охоплює лише частину реальності, необхідно проаналізувати поняття, що розкриває той зміст об'єкта пізнання, що включається в пізнавальний процес [6, С.7-13]. Таким поняттям є предмет пізнання і ми будемо виходити із традиційного підходу, а саме розглядати в якості об'єкта пізнання певну об'єктивну реальність, а в якості його предмета – ті аспекти і риси, які охоплені вивченням.

Література

1. Бех В.П. Социальный организм: философско-методологический анализ. – Запорожье.: «Тандем-У», 1998. – 186 с.
2. Бех В.П. Философия социального мира: гносеологический анализ / В.П. Бех. – Запорожье.: «Тандем-У», 1999. – 284 с.
3. Бондаревич І.М. Духовна цілісність особистості: дійсність і перспектива / І.М. Бондаревич. – Запоріжжя: ЗНТУ, 2008. – 162 с.
4. Воловик В.И. Идеологическая деятельность: диалектика традиций и новаторства / Виталий Иванович Воловик. – М.: АОН. 1990. – С.78.
5. Воловик В.И. Философия истории. Курс лекций / Виталий Иванович Воловик. – Запорожье, 1995. – С.112.
6. Аксьонова В.І. Антропологічні виміри комунікативно-інформаційного усвідомлення сенсу буття / Аксьонова Віра Ігорівна. – Дніпропетровськ, 2013. - № 3. – С. 7 – 13.